

(stolbózně orakulární mikromoudí)

PUTOVÁNÍ S ČERVÍKY

NAPŘÍČ JEDNÍM ŠEDIVÝM KUROPĚNÍM

[féerická persifláž]

Stál opřen o zábradlí mostu Snů a dlouze zvracel. Z propasti bezedné šedi vyletovaly mžitky krhavých pablesků již slabě menstruuujícího kuropění. Potměšilí albatrosové v překotných intervalech skřehotavě navraceli echa žaludeční kantáty a co chvíli přinášeli v mrkvovitých zobanech plůdky prohýřené noci. V dáli zahoukal tlačný remorkér. Siréna okázale zčeřila hladinu trudnomyslné hody. Mršina kocoviny mátožně ožívala a pokoušela se zatnout drápy do polosplasklé měchuřiny blouznivcovy duše. Dosud marně. Postava v dlouhém plášti trčela v pološeru, neboze přibita k soklu nezrozeného dne, nepřítomně otálela kdesi na pomezí Noci a utáplého svítáníčka.

V samotném lůně blouznivcovy lebky, před brankou retikulární formace, nedočkavě přešlapoval malý ranní Sen. Tence klepal, žadonil, vratipařátkem přejížděl po ztrouchnivělém dřevu retikulární branky. Byla mu zimička a chtěl vklouznout dovnitř za vlhkým teplem, proběhnout se zatuchlostí temných sálů, trošičku prohrábnout strůny mužovy poněkud zteřelé fantazie. Usilovně slídlil po klíčové dírce, do níž by vpáčil tenkou kůstku pařátku a pokusil se vylomit vstupní mechanismus branky. Trychtýřek ostnatého slechu přikládal na ztrouchnivělé dřevo vrátek a připadal si jako plicní pandoktor, když starostlivě ohledává nešťastnou hrud', osídlenou nekalými zárodky pneumopleuritýdy, či jako rozpačitý datel, testující rakovinotvorný peň zbídačelého dubiska. Z hlubin spánkových kasemat zazněl chraplavý sten. Malý ranní sen leknutím až vypískl a zprudka vylétl sopouchem pravého víčka mužova zvolna se probouzejícího pohledu. Skutečně, majitel pohledu téměř přicházel k sobě. Náhle galvanizován tajemným impulsem odskočil od zábradlí a chvíli si počíнал jako ručička kompasu, zmámená bezprostřední blízkostí vytoužených magnetických pohoří.

Poutník vrávoral napříč šedivým kuropěním. Kapsy jeho dlouhého pláště byly nadouvány jitrními větry, co chvíli z nich vypadla pružinka vyděšeného červíka.

„Všich-ni mě opus-títe opus-títe necháte mě tu sa-motnýho sa-mot-nýho...“ pokoušel se drmolit text svého oblíbeného žalmu. Když doklopytal téměř až na konec mostu Snů, neměl už v kapse jediného červíka. Zůstal opravdu zcela sám.

Odkudsi kamsi, ekliptikou zlořečených nebes, se snažil kutálet zrezlý pěták slunka, poutník zvolna vykračoval vstříc octanové mlze dálav. Putoval totiž, nešťastník, za Poznáním. Časem si složil text obojživelného pochodu:

„Dnem i nocí mermomocí...
od rána až k soumraku, poplujeme na raku...
poběžíme z kopečka, vyhledati Blbečka...
zeptat se ho na cestu, kdepak hledat nevěstu...
nevěstinku kamennou, studánečku roubenou...
ach napít se tak vodičky, zahnat duše spalničky...“

Bylo jen krajně znepokojivé, že svět, kterým procházel, byl téměř výhradně černošedý; nemluvě o černi, napočítal všeho všudy takových pět, nejvýše šest odstínů šedi, pokud odmyslel lehýnký, téměř nezatelný růžově nadýchlý valér svých polozmrzlých pracek. Nebeská modř jeho hluboce zapadlých očí slzela ultramarín a sítnice si pokradmu zakládaly na prvních vrstvičkách zeleného zákalu, což ovšem ani voyér gurmán nemohl náležitě ocenit, pokud by se sám nestal narcistním autovoyérem. Po delší chvíli zpozoroval na obzoru okrovou hnidu zvící mžitky boběček...

„Á, to bude ruina Centrálního Metropolitního Plynojemu...“ šeptl si zcela očarován, „... tam by moh' přezimovat Blbeček... jupíí... snad se tam dobelhám...“ Belhal se k obzoru za vidinou férického Blbečka. Musil vzdorovat nástrahám a léčkám jankovitých nepřátel. Když obcházel kamennou pláň, posetou opukovými sochami kvočen, vzpomněl si se závistí na přítele Odyssea, jak ten starý brach často a rád naletěl v nadám všech možných ostrovních nymf, a jak s nimi nepochybně za těch krásných heroických časů spáchal leckterý kompromis. Opukové kvočny jen tupě zíraly a z prázdných očních dolů jim s krákoráním vylétaly uhrančivě černí pseudohavrani. Poutník blazeovaně vypustil nadbytečný větrík...

Konečně stanul tváří v tvář torzu obludné bubliny. Blbeček ho již očekával. Vlídně mu pokynul a hned se omluvil, že se musí neprodleně na chvíli vzdálit... Chvilé v pohádkovém čase obnáší často, jak známo, hned celou věčnost. Kulovitý vrchel vysoce obnaženého poutnického čela tuto skoroeinsteinovskou moudrost zcela potvrdil — byl beznadějně rozryt příčně podélným kanelováním starostlivých vrás. Blbeček si opravdu dával na čas. V plynojemu to znenadání tajemně pšouklo a moudrý Blb se neočekávaně snesl na betonový kvádrík, bezprostředně za poutnickým zadkem...

„Já vím, příteli, nic mně nemusíte líčit, tady máte, co jste kdesi ztratil, příště ať se to neopakuje! A teď domů,“ a podává zkoprnělému blouznivci klubko zmotaných červíků.

Blouznivec se líně a mrzutě šoural nazpět a brumlal si přitom své Poutnické krédo:

„... vyhledati Blbečka...

zeptat se ho na cestu, kdepak hledat nevěstu...

nevěstinku kamennou, studánečku roubenou...“

Náhle se krajem rozlehla očistná detonace a mrštila snivcem přímo mezi perutě jedné z nejtvrděších opukových kvočen...

Poutník přicházel na most Snů zrovna ve chvíli, kdy se k nebi štrachala masitá tvář oranžového Balouna. Červíkům jako na povel zaplála očička tajemnými modravými plaménky, jako když rozpustilá Balounova vnoučátka zapálí svému dědovi zbloudilé větěrky. Na opačném konci mostu Snů Vyrostl zničehonic honosný secesní ^{SVÍRALA} záchůdek a sladce v něm zazurčel pramének... Na ~~nastydla~~ ^{ZÁCHŮDKU SE DĚLA} dívky, a mezi zkřehlými kolénky velkou láhev rumu. Z posledního mostního pilíře trčela do blankytného prázdna kamenná nymfa a v mramorové ruce třímala zapálenou pochodeň. Poutník nabízel potměšilým albatrosům klubko duhových červíků. dívka vyšla z honosného secesního záchůdku a v náručí něžně chovala láhev rumu... Potměšilí albatrosové okázale odmítali červíky, patrně ještě sytí... Baloun pronásledoval nastydlou dívku, koketně ji šimral levé nosní chřípíčko jedním ze svých nejdelších a nejelegantnějších soluzových chapadel... Poutník se těšil... dívka kýchala... albatrosové skřehotali... v dáli houkal tlačný remorkér. Na mostě Snů bylo zkrátka krásně.

MIKRO/CEPHALO/BLÁBOLEK

[Pokus o novoroční projev neproslovený počátkem roku tisíc devětset osmdesát sedm ve strašnickém krematoriu]

Přátelé moji, sešli jsme se, abychom na chvíli stanuli společně nad jícnem propasti, která však vůbec není zlořečená, nebo by aspoň nemusela za takovou jednoznačně platit...

Volám vás tence rozechvělým hláskem nezletilé Najády, jež neživí v sobě horších úmyslů, než vás, co možná nejprůsvitněji požádat o trpělivé sebezprohoření až na rošt skutečné povahy vašich vlastních, poněkud překřičených smyslů...

Hej, vy tam, sráčkové od melírovaných louží, zahodte už proboha zrelé kovadlinky svých předčasně prořídých jisker...

Nelicitujte! Ve hře jde nyní totiž o mnohem více než o cenu papírového bidetu, jen tak zhruba narychlo sflikovaného z mariáškových cihel...

Slyšte! Nocemi už zase prorůstá Samohřib!

Skoncujte

alespoň s kurotlením!

Madonky, nasedejte obkročmo na kůly svých špatně utajovaných tužeb!

Vyvalte orchideové sudy z prohřídých chlévů, kde jste se marně pokoušely ustátit běsíky v kapsličkách chatrně pozinkovaných sněhobilů!

Poločasy vašich rozpadů jsou už dávno sečteny. Glazúra osrdečnic nepopraskává přece zbůhdarma, tak jako přecitlivělé membrány všech možných bolístkaření!

Prohoř, ó milostivě, i to mé veletermiště, ó kéž zbydou jen útlé skelety Mravenečnickových dcerunek...

Nevadí, že mi kondenzovaní slimáci — dobrodějové kanou z očí. Neoidipoval jsem, nekyklopil, a přesto nevidím, co jiní neslyší a neslyším, co všichni zahlédnete v tu slavnou chvíli ostnatého mravenčení!

Nezoufejte, i když budete ztraceni mezi úlomky střepů politováníhodných mucholapek na tzv. Náděj!

Poslyšte Kladvouna strýčka

vybledlého flíčka

vypitého píčka poslyšte škvířivé časopění azbestlíčka:

Ó Ponravo pozdních soumraků, Ty už nehajej!

Vahaři lampaři, přečetní hudlaři, napněte sítě svých blikadel vahadel!

Na obzoru už se týčí busta Poledníka / Klevetníka...

Výhybka je stará slunečnice, nevíme jak se přehodit, ale květ dalek stačíme jistě kdykoliv pomočit, což cestě jedině prospěje.

Čiňme tak, abychom nebyli zas jenom mastní od sazí a krystaličtí ve vzpomínkách na své pomočené vyvolené...

Stín stínu nedopřejme blínu

Milujme Plutonii

Vykřičme kakofonii

Navštivme Kaledonii ... bác!

DVĚ DROBNÁ MIKROMOUDÍ PROSLOVENÁ NA KNÍŽECÍCH VERNISÁŽÍCH

KNÍŽE ZÁPASÍ S VŠEDNOSTÍ ZDEBYTÍ, ZATÍMCO OSAMĚLÝ DAV LELKUJE OPODÁL

[darem k narozeninám]

Je tomu právě 30 let, kdy kníže počalo opisovat křivku závratného letu svého nynějšího sublunárního údělu. Nevíme, co našeho přítele potkávalo v předchozích životech, ale máme však za to, že jeho minulé metempsychózy byly prozatím dovršeny — tedy v rámci možností — zdárným odkuklením do přítomné podoby nám drahého knížete — tvůrce vícedimenzionálního činu.

Pomineme nyní východiska jeho výtvarně gigantických výbojů — ty ostatně svou jasnozřivou prostoročností šokují samy, a to i bez přispění parazitních tlampačů křiklavě širokotlamých reklam. Dnes lehýnce, formou vzpomínkové črty, nastíníme nesporný význam některých, zdejšímu publiku hůře dostupných sfér knížetova širokospektrého naturelu... Kníže je zarputilým bezostyšným kojencem, dobývajícím latexové mléko okamžitého nápadu přímo ze struků Inspirace, jež je pro valnou část ušmudlaného lakýrnictva téměř nedostupná. Inspirace, tato spíše chimérická nadbytnost — „mater doloris“ (věčně udojovaná) je zjevně utkána z přediva prosebných snů nespočetného zástupu nedomrlých. O to však ochotněji poskytuje glóby svých konejšivých ňader svému „transcendentnímu kojenci“ knížeti, tomuto enfant terrible, jež je schopno bezprostředně třísnit výtvarným výdobytkem ze své nadkojné, šedivé kulisy, březolitové kontury všech možných vivárií euklidovského termitiště, které je střeženo přísným chladem bezbarvých slídových vegetací, namnoze průhledně vyprázdněných a opuštěných zimních zahrad.

Vzpomínám si na jednu chvíli rozbředlého předjarního khaki podvečera, kdy kníže, profesí topič v nedaleké pivnici, křepce spěchalo od roztopeného kotle k zázrakům své tvorby, ponechávaje rozehřáté píce, zasažené embólií pivních balastů, zcela svým tuzemsky těžkopádným osudům. Přítel se neočekávaně zarazil nad zpuchřelou jímkou v rozcapené dlažbě, z níž vybobtnával hlen saponátového kalu a zběsile vzkřiknul: „P-pěna dní, po-pohleďte p-pěna dní.“ Žel, jediný chodec z davu pulzujícím diagonálou se ani nepootočil, natož aby dokázal očistným gestem rozetnout plombu svých střevně zauzlovaných letargií a uleviti si na čerstvě fosfátovaném povětří nad špinavě bunzírujícím fantomem zvolna se plížícího městského khaki předjaří.

Zájmy osamělého davu se však podobají bronzovému teleti na molytanových nožkách, na nichž se tento tvor opatrně štrachá, vyhledávaje nejraději azbestová vlákna umělých pískovišť, kde spící předloňské psí hovnisko plodí metastázi svého cizopasíčího druhu — předčasnou fosilnost —

TO NAŠE KNÍŽE —

a pohrdá vším, čím dle jeho sporadických představ oplývá blouznivý automoezín, obětavě mečí z topornosti svého sna, z něhož jako z krepového minaretu trčí vykloněn nad úporný rozbřesk našich všemožně štětinatých pídálčení...

VEČER S KNÍŽETEM

Impresivní úvaha o topografii některých středoevropských efofenomenů s přihlédnutím k významu knížecího díla

Na jedné z pravidelných večerních meditativně voyérských promenád napříč tužbami metropolitního předjaří jsme se s osamělým knížetem vydali dokonce tak daleko, že jsme po delším čase, poněkud zemdleni, dospěli až k samotnému úpatí velesvrchované kulturpyramidy středoteritoriálního divadelnictví. Zpod baldachýnu vysoustruženého nábřeží nám v ústrety probleskovala pápěří říčních krahozvěstů a neónové krajky bezostyšné vulvostrády poleptávaly sklovinu šerosvitných úvah. Kamenná výspa zdejších pradivadelníků — starší neteř Vídeňské monstretety — přezíravě pohrdala honitbou pouličních vzruchů a po jejím levoboku, zčeřeném eklektistními spřeženími, žulovými legendami nymfatických proporcí, střechatými skorotympanóny, se tyčilo hrdě rozkročeno monolitní megapískle — signum honoris současného činohernictví. S přítelem jsme zrychla vykročili nazpět, ponechávající oba svatostany osudu jejich slavnostního soumraku. Copak asi dělá Vídeňská tetička? Těžko říci, ani to snad už není podstatné, jenom litujeme, že to nové "signum honoris," megapískle, jehož korpus čítá statisíce pupičitých výrůstků, nedokáže zrcadlit podobu přízračného fantoma soumráčeného snění jinak, než sklotukovou pompézností bachraté fosílie. Ostatně Benátská zrcadla již také dávno oslepla a skřet petřínského kasemaťátka je jen slaboduchou atrakcí pro méněcenného gruppenturistu. Řečeno s Herrmanem Brochem, každá epocha by měla mít svůj ornament, do něhož by se potažmo vtiskla její vlastní pečeť. Naštěstí hluboko pod teritoriem fasetového středoevropanství nepochybně dosud zasmrádají zavalené stoly, jimiž proudil kdysi tajemně očistný hnis pitoreskní lemúrie, v němž se smáčeli ti nejzasvěcenější. V Praze dnešního eónu je to žel odbyto jenom několika veřejnými stanicemi hlubinné dráhy metra. Kupříkladu na stanici Můstek prosakuje zasmrádlost ze změti staroslavné kanalizace a pozornému cestovateli neujde, že čas od

času způsobí ruměnnost eskalátorované tvářince cudné kolemmíjející. Ale já mám na mysli spíše puch oné údělné hniloby, jež masově nezveřejněna, plaše odstiňovala a kultivovala spodní proudy citlivých zřeců, teritoriální zatuchlost, jež pravděpodobně zapříčinila tuberkulózu Franze Kafky, zvětralost, před níž opisoval věčné kruhy podzámecký topograf K. i vojín Josef Švejk, ten, co s chutí úměrně zvětralého piva na jazyku dokázal vykonat své skvělé anabáze...

Sedíme s přítelem knížetem v jeho, nyní již proslulém ateliéru a útočí na nás chemonastie tříslavin barevného cyklu „Žen menstruuujících“ a fragmentů skic „Patagonicko-patologických krajin“, ze zdí se propalují magické trigramy artindustrie sklonku let osmdesátých, zatímco pod okny duní vulvostráda a přibrušuje pařáty mučivého večera. Kniže mi balí do vaty torzo zlatofialového Anděla skorobarokového. S významným darem v kapse rychle prchám do svého kolumbária, abych jej uložil mezi svá depozita... Močový měchýř je však melancholický nástroj, jak praví jedna ze surreálních moudrostí. U babylonské zdi petřínsko-lemurického okrsku anděla pro jistotu přebaluji bělostným archem dosud nezrozené monografie o knížeti andělů skorobarokových...